

BIZTATÓ

Tedd dolgodat, hová a sorsod
[rendelt.
Egyetlen kiáltás vagy bár csupán:
Nincs hiába igaz gondolat egy sem,
Ha visszaüt is a szó mégis bután.

Nem alhatsz el, akár a balga [szüzek!
Mint galambok tollán a nap ragyog,
Úgy ékesítenek gerjedő tüzek
S a homlokodon égő billogok...

KOVÁCS ISTVÁN

TEMETHETED-E

Ha a felhők kiszáradt szivacsként
homokhegyekhez érnek

Ha térképek piros pontjai
jelölik csak a népet

Ha ajkakat húz víz alá
az elmerülő ének

És golyóálló üvegszemként
mered Földünk a fénybe

Temetheted-e vérző arcod
a bodzák virág-tenyerébe.

KÁNYÁDI SÁNDOR

TÁRSTALAN EMLÉK

Lehúztuk a cipőt is,
úgy mentünk kéz a kézben.
Azott hajad esővíz
illatát most is érzem.

– Gyermekkoroddá lennék
érted, te kedves.
– Te jó, te drága.

Tapicskoltunk a sárban;
sikolyaidtól bokrosodva
futott a sáncban
a sárga patakocska.

Társtalan lép az emlék
a kármin-köröm pettyes
tavaszi sárba.

K Ő

Kő szeretnék lenni,
érzéketlen, kemény.

Kő leszel, de ne fájjon,
ha majd befalaznak.

KERÁMIA

Elégi a tűz
a vizet,
a víz a tüzet
kioltja;
fölszáll a füst

s a köd.
Csupán egy üszkös
bárkarones füstölög
a hamutartóvá égett
óceánban.